

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie z powództwa (...) GmbH w H. (N.) przeciwko (...) Spółce jawnej w K. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.997,40 EUR z odsetkami w wysokości 8% powyżej stopy bazowej procentowej Europejskiego Banku Centralnego liczonymi od kwot: 295,12 EUR od dnia 14 września 2011 r. do dnia zapłaty, 4.312,20 EUR od dnia 08 października 2011 r. do dnia zapłaty, 2.833, 80 EUR od dnia 08 listopada 2011 r. do dnia zapłaty, 1.983, 66 EUR od dnia 13 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, 1.240, 00 EUR od dnia 20 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, 1.214, 34 EUR od dnia 17 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, 219,72 EUR od dnia 16 marca 2012 r. do dnia zapłaty, 2.898,56 EUR od dnia 17 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty, nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.906,88 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i zarządził zwrot powodowi kwoty 801,00 zł z tytułu nadwyżki zaliczki wpłaconej na poczet wydatków w toku postępowania.

(wyrok k. 702 - 703, uzasadnienie k. 709 - 727)

Od wskazanego wyroku apelację złożył pozwany zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a to przepisów:

1. art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 §1 pkt 1 k.p.c. i art. 130 k.p.c. polegające na orzeczeniu ponad żądanie, wyrażające się w rozpoznaniu roszczenia nieskonkretyzowanego, nieprawidłowo wniesionego pozwu;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez:

a. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń dowolnych co do faktu i warunków zawarcia przez strony umów,

b. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń dowolnych polegające na bezpodstawnym daniu wiary relacji powódki i jej świadków, podczas gdy relacje te były niespójne, nielogiczne i nakierowane na osiągnięcie określonego skutku procesowego,

c. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ustaleń dowolnych polegające na bezpodstawnej odmowie dania wiary relacji strony pozwanej pomimo, że była ona spójna, logiczna i zgodna z nieosobowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie,

d. niedopuszczalne przerwaniu na pozwaną ciężaru dowodu.

Mając powyższe na uwadze wnoszono o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i oddalenie powództwa, skorygowanie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(apelacja k. 736 – 739)

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o oddalenie tejże jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego.

(odpowiedź na apelację k. 770 - 776)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i podlegała oddaleniu.

Nietrafny jest zarzut sformułowany w pkt 1 petitum apelacji. Sąd Rejonowy nie naruszył wskazanych w zarzucie przepisów. Wbrew treści uzasadnienia tego zarzutu roszczenie powoda było skonkretyzowane tak w zakresie kwoty głównej jak i dochodzonych odsetek. Z pozwu sporządzonego na formularzu właściwego dla wydania europejskiego nakazu zapłaty jasno wynika, że powód dochodzi kwoty głównej w wysokości 14.997,40 EUR (k. 4), stanowiącej sumę wyrażonych w EUR kwot składowych z pozycji 7 formularza (k. 5 – 6), przy czym przy każdej z kwot składowych składających się na roszczenie główne określono datę od jakiej żąda się odsetek i wysokość tychże. W ten sposób spełnione zostały warunki przewidziane w przepisie art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. Wnioskowania tego nie zmienia w żaden sposób treść pisma procesowego powoda z dnia 14 stycznia 2013 r. (k. 56 – 65). W piśmie tym zawarto twierdzenie, że powód dochodzi zapłaty za odpłatne korzystanie przez pozwanego z materiałów i urządzeń budowlanych, będących własnością powoda (k. 58). Zawarte w tym piśmie fragmenty dotyczące wystawienia pozwanemu faktury za dostawę szalunków do Polski w trzech dostawach na kwotę 3.500,00 EUR (k. 59) oraz konieczności napraw części rzeczy zwróconych przez pozwanego z uwagi na ich uszkodzenie (k. 63), nie przekładają się w żadnej mierze na treść żądania pozwu, bowiem powód w istocie nie dochodzi należności za koszty naprawy ani należności za dostarczenie szalunków w kwocie 3.500,00 EUR. Potwierdzeniem tej tezy jest przede wszystkim treść faktur składających się na żądanie pozwu (k. 250 – 252, k. 253 – 254, k. 255 – 256, k. 257 – 258, k. 272 – 274, k. 275 – 277, k. 278 – 280 – należności za najem szalunków, k. 259 – należność za transport zwrotny części szalunków do N.), które nie obejmują w żadnej mierze należności za naprawę szalunków jak i należności w kwocie 3.500,00 EUR za dowieszenie szalunków do Polski. Umieszczenie tych fragmentów w piśmie powoda należy traktować jako zupełnie zbędne. Podobnie jak dołączenie do akt sprawy faktury na wspomnianą kwotę 3.500,00 EUR (k. 237) oraz korespondencji wewnętrznej w firmie powoda dotyczącej kosztów naprawy uszkodzonych szalunków (k. 297 – 299). Na stronach 8 – 9 uzasadnienia (k. 716 – 717) Sąd Rejonowy ustalił zresztą prawidłowo, że strony przyjęły ostatecznie zgodnie, że pozwany nie będzie ponosił kosztów dowozu szalunków do Polski.

Potwierdza powyższą konstatację również pismo procesowe powoda z dnia 7 stycznia 2014 r. (k. 405 – 413), w którym w tabeli na stronie 2 pisma wyspecyfikowano składowe żądania (pozycje 1 – 4 oraz 6 – 8 dotyczą żądania w zakresie czynszu za najem szalunków, zaś pozycja 5 należność za transport zwrotny części szalunków do N.). Zauważyć również należy, że wyspecyfikowanie w części wstępnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku kwot dochodzonych pozwem (k. 709) jest niepełne, gdyż pominięto w nim, w wyniku oczywistego przeoczenia, cztery pozycje ze strony 4 pozwu (k. 5). Sąd Okręgowy dostrzega oczywiście ten fragment uzasadnienia Sądu Rejonowego, który traktuje o uwzględnieniu roszczenia powoda dotyczącego kosztów naprawy szalunków (strona 18 uzasadnienia – k. 726), przy czym poczytuje go jako oczywisty lapsus ze strony Sądu Rejonowego, bowiem powód należności z tego tytułu w sprawie w żadnej mierze nie dochodził.

Ostatnim zagadnieniem poruszonym w ramach zarzutu z pkt 1 petitum apelacji jest kwestia wskazania na fakturach obowiązku zapłaty w polskich złotych oraz w EUR co powodować ma, w ocenie apelującego, że żądanie zapłaty w walucie obcej i w złotych polskich to dwa niezależne od siebie roszczenia, o których sąd nie może rozstrzygać zamiennie. Istotnie faktury wcześniej przywołane i składające się na żądanie pozwu wyrażają należności w złotych polskich oraz EUR. Nie może być tutaj jednak mowy o orzeczeniu ponad żądanie pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.), gdyż strony umówiły się na stawki za najem wyrażone w EUR (por. zlecenie dzierżawy k. 81, potwierdzenie zamówienia k. 82 – 83, oferta dzierżawy k. 127 – 128, potwierdzenie dzierżawy k. 130 – 131, zeznania świadka M. J. k. 319, który przyznał, że stawki ujęte w fakturach odpowiadają wcześniej ustalonym kwotom). Powód od początku procesu dochodził należności wyrażonej w EUR. Zarzuty dotyczące należności za koszty naprawy, jako nie objętych umową stron, są bezprzedmiotowe wobec tego, że jak już wcześniej stwierdzono powód ich nie dochodzi.

Nie mogło być zatem mowy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy tak przepisów art. 130 k.p.c. jak i 321 § 1 k.p.c.

Bezzasadny jest zarzut sformułowany w pkt 2 petitum apelacji.

Odnośnie zarzutu z ppkt a. stwierdzić należy, że rację ma apelujący jedynie o tyle, iż słusznie zauważa niekonsekwencję pomiędzy ustaleniem Sądu Rejonowego co do tego, że wszelkie ustalenia pomiędzy stronami wymagają zachowania formy pisemnej i pod rygorem nieważności wymagane jest zatwierdzenie wszelkich ustaleń pomiędzy powodem

i kontrahentem w celu wykonania umowy, zaś z drugiej strony ustala, że nie została zawarta odrębna pisemna umowa, a pomimo to dochodzi do wniosku, że strony były związane umową. Rzecz jednak w tym, że ustalenie Sądu Rejonowego co do tego, iż pod rygorem nieważności wymagane jest zatwierdzenie wszelkich ustaleń pomiędzy powodem i kontrahentem w celu wykonania umowy, jest wadliwe. Jak bowiem wynika z dokumentu „Ogólne warunki sprzedaży, wynajmu, dostawy i płatności” (k. 174), część „Ogólne warunki najmu” pkt I ust. 2 – wszelkie ustalenia pomiędzy powodem i kontrahentem dla potrzeb wykonania umowy najmu wymagają uwzględnienia w tejże umowie w formie pisemnej, chodzi zatem jedynie o zwykłą formę pisemną. Natomiast rygor formy pisemnej lub faksowej ad solemnitatem przewidziany był jedynie dla oświadczeń powoda o przyjęciu i zatwierdzeniu jakichkolwiek podnajmujących (pkt I ust. 5 zd. 2). Sytuacja taka oczywiście w przedmiotowym wypadku nie wstąpiła. Uprawnione było zatem wnioskowanie Sądu Rejonowego, że doszło do zawarcia umów najmu pomiędzy stronami na warunkach ze zlecenia dzierżawy (k. 81) i potwierdzenia zamówienia (k. 82 – 83), w wypadku pierwszej umowy oraz ofert dzierżawy (k. 127 – 128) i potwierdzenia umowy (k. 130 – 131), w wypadku drugiej umowy. Gołosłowny jest również zarzut niedoręczenia stronie pozwanej przez powoda dokumentu „Ogólne warunki sprzedaży, wynajmu, dostawy i płatności”. Okoliczność ta wynika wprost z zeznań świadka M. J. (koordynatora pozwanego), który zeznał, że dokument ten otrzymała pozwana drogą mailową od M. S. (k. 321). Świadek ten, jak już podnoszono, potwierdził, że cena najmu szalunków wskazana na fakturach odpowiadała wcześniejszym ustaleniom (k. 322).

W tych okolicznościach nie znajduje zatem potwierdzenia zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Nie mogło być również mowy o naruszeniu przez Sąd I instancji art. 6 k.c. oraz jego procesowego odpowiednika (art. 232 zd. 1 k.p.c.), przy czym w wypadku tego drugiego przepisu z tego względu, że adresatem jego są strony postępowania, a nie sąd orzekający.

Bezzasadne są zarzuty z ppkt b. i c. pkt 2 petitum apelacji.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie zainteresowanej powódki o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., III CKN 4/98, Legalis).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, Legalis).

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację podziela powyższe stanowisko.

Pozwany stawiając zarzuty bezpodstawnego dania wiary przez Sąd Rejonowy zeznaniom strony powodowej i zgłoszonych przez nią świadków i jednocześnie nieuzasadnionego odmówienia wiarygodności zeznaniom pozwanej i zgłoszonych przez nią świadków, nie wskazuje do jakich sprzeczności, niekonsekwencji w dokonanej ocenie zeznań doszło. Nie wskazano w samej treści zarzutów oraz ich uzasadnieniu jakie błędy w zakresie powinności logicznego rozumowania popełnił Sąd Rejonowy.

W takiej sytuacji nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c., zaś dokonana przez ten Sąd ocena dowodów korzysta z ochrony.

Chybiony jest również zarzut postawiony w ppkt d. pkt 2 petitum apelacji. Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć art. 6 k.c. i przerzucić ciężaru dowodu na stronę pozwaną w zakresie obowiązku wykazania kosztów naprawy uszkodzonych szalunków. Jak już wcześniej wykazano, analiza żądania strony powodowej prowadzi do wniosku, że powód nie dochodził zwrotu kosztów naprawy, zaś fragment uzasadnienia Sądu Rejonowego, który traktuje o uwzględnieniu

roszczenia powoda dotyczącego kosztów naprawy szalunków (strona 18 uzasadnienia – k. 726), poczytywać należy jako oczywiste nieporozumienie.

Sąd Okręgowy nie dostrzega uchybień zaskarżonego wyroku, które winny być wzięte pod uwagę z urzędu.

Z mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalono.

O kosztach postępowania za postępowanie odwoławczego rozstrzygnięto w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz powoda kwotę 1.800,00 zł jako wynagrodzenie pełnomocnika powoda za postępowanie apelacyjne (§ 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).